

İyi Hislerle Dolu Bir Kiler
Pantry of Good Feelings

*Esin kaynağım,
Merih Sakarya'ya*

*To Merih Sakarya, my muse
and architect of experience*

İYİ HİSLERLE DOLU BİR KİLER
PANTRY OF GOOD FEELINGS

2020

Bihter Yasemin Adalı

GALERİ/MİZ

Çözülme/Resolution, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 170 x 150 cm
Özel Koleksiyon, Private Collection

Sorulara Yanıt Aramanın Bir Yolu Olarak Sanat

Boya, tuval, iz ve imgeye soru soruyorum ve onlardan yanıt bekliyorum. Çünkü, içinde yaşadığımız hakikat sonrası dönemde -bir google search mesafesinde- hazır bulunan tüm yanıtlar beni başka öznelliklere nesne yapacak nitelikte. Kendi özneliğimi yaratmak ve korumak, izleyiciyi de ucu açık bıraktığım imgesel alanda kendi gerçeğini keşfetmeye ya da üretmeye davet etmek özgün bir varoluş için elimizdeki tek şans gibi geliyor.

Sexuality of Mountains, Hills and Other Household Objects'ten sonra cinselliğin doğasına daha yakından bakmak istedim. Sorduğum sorular erkek bakışının egemen olduğu bir gerçekliği kadın görüşüyle doğrultmak niyetindeydi. İçinde olduğumuz kültürde, ayıpla, günahla bastırılmış cinsellik, baskılandığı yerden tabu, fetiş, pornografi, sınır aşmaları ve şiddet şekline bürünüp kontrolsüzce fıskırıyor.

Acaba, cinsellik ve hazzı boya ve tuvale sorsam neler söylerler bana? Arzu ve erosu serbest bıraksam imgesel bir dünyada nasıl biçimler ve anlatılar çıkar karşıma?

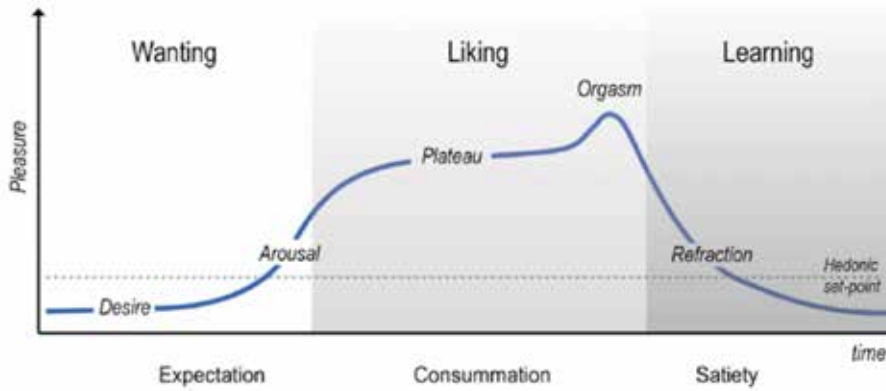
Karşıma ilk önce *Landscapes of The Human Sexual Response Cycle / Cinselliğin Manzaraları* ismini verdiğim yağlı boya resimlerden oluşan bir dizi; sonra da üç poliptik, bir grup karışık teknik çalışma ve bu sergiye ismini veren *Pantry of Good Feelings / İyi Hislerle Dolu bir Kiler* adlı ses enstelasyonu çıktı.

Cinselliğin Manzaraları
**Landscapes of The Human
Sexual Response Cycle**

Cinselliğin Manzaraları

Bir yol haritası olarak Amerikalı seks araştırmacıları Masters and Johnsons'un İnsan Cinsel Tepki Döngüsü Modelinden yararlanan sanatçı, Cinselliğin Manzaraları başlığını verdiği dizide öncelikle her evre için bir resim yapıyor. İnsan cinselliği Masters and Johnsons'un geliştirdiği modele göre dört evreden oluşur: arzu, plato, orgazm, çözülme.

Bu kelimelere kulak verince sizin de gözlerinizin önünde bir manzara beliriyor mu ?

J.R. Georgiadis, M.L. Kringelbach, The human sexual response cycle: Brain imaging evidence linking sex to other pleasures, *Progress in Neurobiology*, Volume 98, Issue 1, 2012, Pages 49-81, ISSN 0301-0082

Cinselliğin manzaralarına başlarken, ilk olarak, her evre için bir resim yapmaya koyuldum ve ortaya ileriki sayfalarda göreceğiniz 'Bölük Pörçük Arzular', 'Cennetsi Arzu', 'Yarım kalmış Arzu' 'Plato badmintonu benzer', 'Orgazm rüzgarla havalanıp uçan perdelere benzer.' ve 'Çözülme yokuş aşağı kaymaya benzer.' cümleleriyle isimlendirdiğim resimler çıktı. Eşzamanlı olarak, Four Tables for Four Stages of The Human Sexual Response Cycle (Cinsel Döngünün Dört Evresi için Dört Masa) isimli çalışmayı tamamladım.

Daha sonra, gördüğüm manzaraları çevreleyen coğrafyaları merak ettim ve resimlerin yanlarına paneller ekleyerek boyamaya devam ettim, Bir Bütün Arzu adlı eserin yanına iki panel eklendi ve bir triptiğe dönüşüverdi. Benzer şekilde, bu eserleri yaparken keşfettiğim görsel dil ile yarım kaldığını hissettiğim "Yarım Tanrıça" resmi 'Gümüşlük' adını verdiğim büyük panel ile tamamlanıverdi, bu şekilde de bir diptik daha ortaya çıkıverdi.

Bölük Pörçük Arzular/Fragments of Desire, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 180 x 150 cm

Landscapes of The Human Sexual Response Cycle

Upon the making of *Sexuality of Mountains, Hills and Household Objects*, Adalı decides to inquire more keenly into the nature of sexuality. The artist's creative process shaped by methods of heuristic research, also known as artistic inquiry is a phenomenological mode of generating knowledge and seeking truth. The Greek philosopher, Aristotle, believed there are multitude of ways of knowing: *Theoria*, *Praxis* and *Poesis*. It is the artist's job to generate knowledge by *poiesis*: giving form to the formless.

Through the *poietic* act, the artist not only generates knowledge by giving shape, but also like she constructs a visual poem laden with symbols and metaphors. She taps into parallelism between different domains of experience and generates imagery that sheds light to different dimensions of the subject of inquiry. In the light of Yasemin Adalı's research, can we tap into the likeliness/similarity between desire and a volcanic island, orgasmic high to exiting a dark tunnel into bright light? Is there a link between resolution to the lightness of billowing curtains?

With the containment of such naturalistic and ordinary metaphors could sexual experience be demarginalized and free from the male gaze, reveal its potency as a everyday ritual of sacred connection?

The artist uses Masters and Johnson's Model of Sexual Arousal, namely The Human Sexual Response Cycle, composed of four distinct stages: Arousal, Plateau, Orgasm, Resolution. There is a topological innuendo beneath the selected words for each stage. Arousal hints at rising, plateau a high land, orgasm to a peak, resolution to a free fall. There is an inherent landscape and inner geography waiting to be revealed in the sexual experience and Adalı makes an attempt to reveal this hidden topography.

Cennetsi Arzu/Heavenly Desire, 2020, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 170 x 150 cm

Kanalından Akan Uslu Arzu/Channelled Desire, 2020, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 170 x 150 cm

Uçsuz Bucaksız Arzular/Boundless Desires, 2020, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 170 x 450 cm

Resmedilen manzaralar daha önce bilindik görüldük coğrafyalara ait değil. Gördüğümüz yer sanatçının *deneyim sahası* adını verdiği içsel topografyalar.Varolduğumuz her an bir yerdeyiz. Mekanla kurduğumuz ilişki zamanla iç dünyamıza şekil veriyor. Mekan sürekli dans ettiğimiz görünmez bir partner gibi bize dokunuyor, onunla temasımız üzerinden nerede, nasıl ve hatta kim olduğumuzu tanıyoruz. Topos ile dansımız sürekli, içimizdeki coğrafyaya şekil veriyor ve nihayetinde düşünce biçimlerimizi yapılandırıyor.

Düşünsenize, İstanbul'da her gün köprüden geçip, iki uç arasında bağ kurma metaforunu konuştuğu dilde ve yaşamda eyleme geçiren ne çok kişi vardır. Öyle ki, şehrin kültürü, zıt olanları buluşturmak üzerine yapılanmış. Embodied Mind teorisinin kuramcılarından dilbilimci Lakoff ve Johnson kaleme aldıkları 'Metaphors We Live By' isimli kitaplarında gündelik eylemlerin önce dile yansımısından, sonra düşünceyi biçimlendirişinden ve en sonunda da yaşamdaki davranışlara sızışından söz eder.

Deneyim dile, dil düşünceye, düşünce de yaşamdaki seçimlere şekil verir. Yer ve o yerdeki olası eylemler bu kadar düşünceye şekil verici nitelikte ise, manzara resimleri de izleyiciye sunacakları düşlem alanları ile, gebe oldukları alternatif metaforlarla yaşama yeniden biçim verebilir mi?

İnsan Cinsel Döngüsünün Dört Evresi İçin Dört Masa ve Top Dışarda! (Diptik)
Four Tables for The Four Phases of The Human Sexual Response Cycle and Birdie Landed Outside The Baseline, 2019 (Diptich)
Tuvall Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 135 x 200 cm

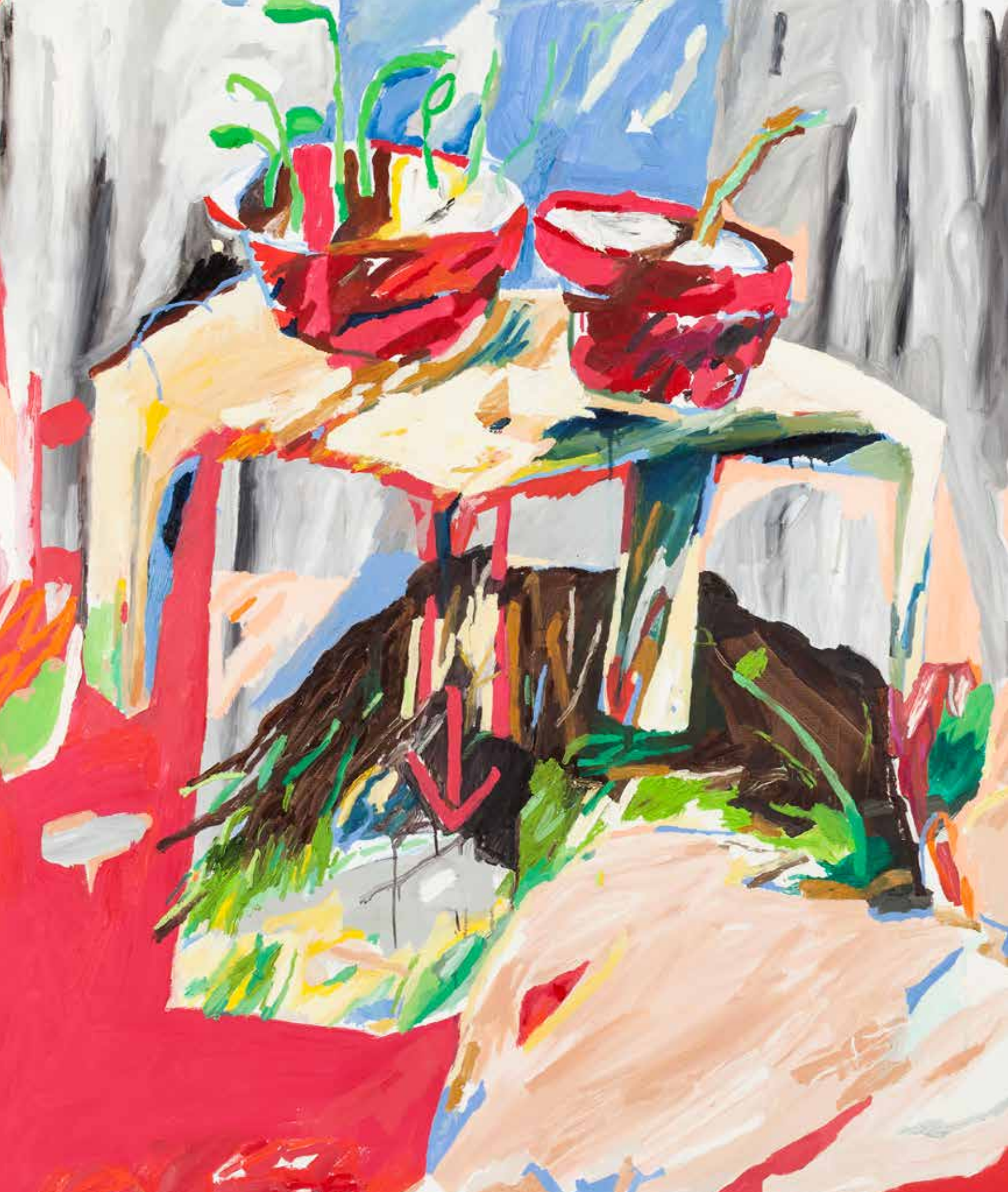

Plato Evresi Badminton Oynamaya Benzer/Plateau is a Game of Badminton, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 135 x 320 cm

Küçük Bir Orgazm, Small-O, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 90 x 60 cm

Büyük Bir Orgazm/Big-O, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 170 x 150 cm

The experience of post-coital blissfulness is expressed here through a range of metaphors using the objects of our everyday habitat. The bountiful sprouting watercress, curtains billowing with the gusts of wind, red planters peacefully placed sideby-side, the highway, exiting a tunnel after moving through past a mountain are all visually analogies that describes experience of deep relaxation that follows orgasm.

Gümüşlük'te Yarım Bir Tanrıça, Half-a-Goddess in Gümüşlük, 2020, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 135 x 260 cm

Pantry of Good Feelings
İyi Hislerle Dolu bir Kiler

On Pantry of Good Feelings

Looking at the recurrent imagery in Adali's landscape paintings, one encounters a diverse range of containers: Jars, tea cups, wine glasses, pans, saucers, planters etc. The artist views these container forms as digestive organs that help out process the emotional intake of life, bearers of memory and seal off postponed desires to keep them fresh till the right moment comes.

Similar to the Athenian Vases, these various containers are also bearers of narratives, memories and myths. Previously, the artist's ongoing fascination with the vessel form and the vase painting had led to the making of *Daughters of Aesclepius* (2008, Silent Video, 17'), *Europa* (2009, Performance), *Frail Bags of Utopia* (Collages on Paper Bags) and now with the reemergence of these bearer forms in *Sexuality of Mountains, Hills and Other Household Objects* (2018) and *Landscape of The Human Sexual Response Cycle* (2019) the artist delves into the metaphorical potential of the container form.

Jarring, jamming and shelving: practices of food preservation are central metaphors for art-making. The marmalade or the pickle jar is an attempt to defeat death, the natural rotting which occurs in time: The fate of all vital substances is disintegration. Yet, using sugar, salt, vinegar and oil we try to preserve the vitality of that which is in constant decay, since its full ripening.

Our hearts find consolation upon the recovery of that vibrant taste tingling the tips of our tongue. The perfume of the peach hovering above the jam, the popping sound when we twist open the lid of the tomato paste both give a sense relief and of victory.

Mission accomplished, time defeated. Yet, how far can one go one's resistance against time and transience of being?

İlk Hazne/First Vessel, 2011, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 100 x 70 cm

Saksıları Sıraya Koydum/Put My Planters in a Row, 2019
Tuvall Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 120 x 100 cm

Bir Kiler Yaratmak/Building a Pantry, 2019
Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 120 x 100 cm

Buzdolabı/Refrigerator, 2009
Bronz Uçlu Kalemle Guaj Üzerine Çizim
Bronze Point Drawing on Guashe. 18 x 11 cm

Pandeminin başından beri, kiler kavramı ve stoklama pratiklerine hepimizin aşinalığı arttı. Hayatta kalma dürtüsünün bir uzantısı olan bu pratikler, 'Ya bir gün bulamazsam?' endişesiyle, besleyici olan şeylerin bozulmayacak bir şekilde haznelere konup, saklamasını ve biriktirilmesini içeriyor. Varlığın yokluk ihtimaline karşı farklı şekillerde depolanması ve istiflenmesi, tüm bu düzenin ve bolluğun estetiği insanda ölüm kaygısını teselli ediyor.

İyi Hislerle Dolu Bir Kiler Hakkında

Bihter Yasemin Adalı'nın 2011-2020 arasında yaptığı manzara resimlerine baktıkça, çeşitli hazne imgelerinin yinelenişine rastlıyoruz. Saksılar, sepetler, tencereler, süzgeçler, reçel kavanozları, sürahiler ve türlü şekillerde küpler hiç beklenmedik yerlerde karşımıza çıkıyor. Bir badminton filesinin ortasında asılı kalmış bir meyve sepeti, dağ yamacını tırmanan bir tencere, bir otobanın kenarına kurulmuş bir sofraya ve o sofrada görünmez bir el tarafından servis edilen vişneli bir torta.. Her biri metaforik bir eylemin içinde durakalmış halleriyle gözlerimizle buluşuyor. Antik Yunan vazoları gibi bu hazneler de içlerinde depolamak için tasarlandıkları sıvıları tutmakla kalmıyor, üzerilerindeki resimlerle anı, öykü ve mitleri taşıyıp, yaptıkları zaman ve bağlamın ötesine taşıyorlar.

Sanatçı bu hazneleri, iç organlar ya da uzuvların yetmediği durumlarda imdada yetişen dış organlar olarak değerlendiriyor. Bu haznelerin kimi sindirmek için ek bir mide, kimi güzel anıları unutmamak için ek bir beyin, kimi ise henüz sırası gelmemiş istekler için ek bir yürek işlevi görüyor ve nihayetinde sanatçı tüm kaplarda duran canlı şeylerin bir arada duracağı ve tazeliklerini koruyacakları bir kiler tasarlıyor.

Resmedilen tüm bu metaforik hazneler içlerinde hayatta kalma arzusunu ve sonsuzluk özlemini barındırıyor. Hazneler, yaşamın sınırlılıklarına ve ölümlülüğe karşı bir mücadeleyi ve bazen de bu mücadelenin kifayetsizliğini taşırlar içlerinde. Bir turşu ya da reçel kavanozu, olgunlaştığı andan itibaren çürümeye başlayan meyve için zamanı durdurma çabasını içinde taşır. Turşu kurmak veya reçel yapmak, sanatçının yaratıcı süreçte zaman ve geçicilik ile mücadelesini, Rollo May'in tabiriyle ölümsüzlük özlemini dindirir.

Salça kavanozu aralanınca duyulan 'tok' sesi, kaşğın ucunda geçmiş yazın tadı, reçel kavanozu açılınca şeftalinin uzaklardan gelen taze kokusu ve mevsimlerce hapsedilerek yitmeyen canlılık, insanın ölüme karşı zaferini neşeli bir fısıltıyla müjdeler.

Tekrar tekrar karşımıza çıkan bu hazne formlarının bazıları botanik ve bahçenin, bir çoğu ise mutfak ve sofranın gerçeğine ait. Bu nesnelerin engin bir topografya içindeki sıradışı konumları, gündelik yaşamın içindeki işlevleriyle transpoze oluyor ve mecazi bir eylemin temsiline işaret ediyor.

Özlem ve Kavuşmanın Yüzleri/Wall of Longing and Embrace, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 90 x 300 cm

Poliptiklerin Anlatım Dili

Sıklıkla dini bir hikayeyi anlatmak üzere kilise ve katedrallerin altarı için yapılan ikona resimler görünmez olanı görünür kılma işlevini gerçekleştirirler. Bu şekilde görünmeyen ve bilinmeyen varlığına ve kudretine inancın oluşumuna katkıda bulunurlar. The Making of Personal Myths and Memories adlı poliptikte kişisel tarihimize bir anının ekleniş süreci, dağların, tepelerin ve mutfak eşyaların diliyle anlatılıyor. Pentaptik eser erken dönem rönesans döneminde oluşan poliptik resim geleneğinden birkaç biçimsel özelliği ödünç alıyor: büyük bir merkez panel ve çevresinde düzenlenen kanatlar, mavi ve kırmızının yoğun kullanımı. Tüm bu ödünç biçimsel tercihler gündelik yaşamın içinde yüce olanın barındığına dair inancımı beyan ediyor. İçinde yaşadığımız çağda neyin kutsal neyin boş olduğunun yeniden imgeye kavuşturulması, yeni imgeler ile yeni ibadethaneler yapılması gerekiyor sanki.

2018'de ürettiğim 7 panelden oluşan 9 metre genişliğinde bir duvara yerleştirilen Dağların, Tepelerin ve Mutfak Eşyalarının Cinselliği isimli poliptikte keşfettiğim şey, çok panelden oluşan ve geniş bir alana yayılan bu resimlerin birer yerleştirme gibi işledikleri. Sundukları geniş perspektif ile izleyiciyi sararak başka bir yere ve zamana taşıyorlar. İnsanın gözleri bir yere ait panoromayı görebildiğinde içinde hakimiyet duygusu uyanıyor. Öylesine geniş bir saha ile karşılaşmak, ayrıca bedeni dolaşmaya ve keşfetmeye güdümlüyor. İzleyici oturduğu yerden kalkmasa da, açılmaya ve ileriye uzanmaya başlıyor ve göçebe genlerinden miras itkiler ile o enginlikte kendine yer aramaya ve var olmaya dair kurmacalar üretmeye başlıyor.

Merkez panelde, iki raflı bir tel dolabın varlığıyla karşılaşıyoruz. Alt rafta, bir erkek başının yanında kapaklı bir şeker kabına, hemen üzerinde ise büyük bir sürahi ve ona yaslı bir armut bulunuyor. Merkezden sağa dördüncü ve beşinci panele doğru baktıkça, tel dolabın resmin giderek daha büyük bir kısmını kaplayan ve en sonunda kilere dönüştüğünü görüyoruz.

Dördüncü panelin alt bölümünde dev tencelerelerde kaynatılan deneyimin, bir dağın eteklerinden tepesinde doğru tırmanan bir hazneyi, ve bu haznenin tekerlekleri olduğunu ve hareket ediyormuş gibi olduğunu fark edebilirsiniz. Ben o bölüme baktıkça, tekerleklerin dağa tırmanırken çıkardığı metalik sesleri duyar gibi oluyorum. Beşinci panelde sürahi formunu andıran bir hazneyi dağın doruğuna erişmişken ve tam da rafa kaldırılmak üzereyken görüyoruz. Bu kabın üzerindeki kırmızı kıvrımlı çizgiler, deneyimin sıcaklığını anlatıyor sanki. İşte, orada yaşantı anıya dönüşüyor ve hafıza denilen kilere yerleşiyor.

Olimpos'a çıkan tanrılar gibi, tarihimize veya kişisel mitolojimize ekleniyor. Bundan sonra gelecek yeni deneyimler, bir mutfakta pişecek yemekler gibi kilerde biriken lezzetlerin aromasıyla tatlanacak. Bundan sonra yazı hikayeler mevcut mitostan beslenecekler. Zihinde bir anının nasıl oluştuğuna dair doğrusal bir tasvir sunan pentaptikte, anıların döngüsellğe dair bir atıf da söz konusu.

Hafıza ve Kişisel Mitlerin İnşası/Making of Personal Myths and Memories, 2020
Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 180 x 520 cm

Deneyimin mutfağında, anılar ve mevcut An'ın deneyimi, geçmiş ve gelecek sıklıkla iç içe geçiyor. Merkez panelin soluna, en kenardan başlayarak bakacak olursak birinci panelde bir mutfağı evyesinin tam ortasından alınmış bir kesitten görüyoruz. Limonun suyunun sıklığı tezgah, bulaşıkların yıkandığı, kirli suyun akıp diğer sulara karıştığı deneyim mutfak bu panelde resmediliyor.

Hemen yanında, ikinci panelde ise bambaşka bir yerdeyiz. Daha demin içerideydik, dışarıya çıkmışız bile. Beyoğlu'nda Fransız Kültür'ün bahçesinde çekilmiş bir fotoğraftan çalıştığım bir resim bu. Gerçekten güzel bir geceydi. Birbirimize içimizi dökmüştük. Reçeli yapılısı bir akşamı. Neredeyse, hiç fotoğraftan çalışmama rağmen, bu güzel anı, istisnai bir durum yaratıyor: o gece çekilmiş bir fotoğrafa telefonun ekranından baka baka çiziyor, boyuyorum. Ve işte, bu şekilde unutulmaz bir an, zihinde anıların nasıl yapıldığını anlatmaya koyduğum bu polyptikte yerini buluyor.

**Yekhan Pınarlıgil 'in Gözlerinden
İyi Hislerle Dolu Bir Kiler**

Bilincin Hemen Altında Cep Sineması

Yekhan Pınarlıgil

« Ya kuyu çok derin değil, ya da Alice çok yavaşça düşüyordu, öyle ki, aşağıya doğru giderken, etrafını seyredip, bundan sonra olacakları merak edecek kadar bol zamanı oluyordu. Önce, aşağıya bakarak, neye doğru gittiğini anlamaya çalıştı, ama öyle karanlıktı ki hiçbir şey göremiyordu; sonra, dönüp etrafına kuyunun duvarlarına baktığında, her tarafın dolap ve kitap raflarıyla dolu olduğunu fark etti; orada burada tahta çivilere asılı resim ve haritalar vardı. Raflardan birinden bir kavanoz aldı geçerken; üzerinde « PORTAKAL MARMELATI » etiketi vardı, ama ne yazık ki içi bomboştur... »

Lewis Carroll, Alice Harikalar Diyarında,
İthaki yayınları, s. 24, Çeviren: Kıymet Erzincan Kına

Eski İstanbul'la yenisi arasındaki yokuşlardan birinde, rampanın yorucu olmayan son basamağındayız, hala bir sessizlik var burada, hatta neredeyse dingin bile diyebilirim. Yukarısı başka kargaşa, aşağısı süregelen bir terane. Galerinin ışığa bakan pencerelerinden içerisi görünüyor. Büyük tablolar, iki, üç, beş kareden oluşan panolar, birbirilerine bağlanan seriler... Duvarlardan taşan neon renkli bir cümbüş var. Gözler biraz alışınca, renklerin arkasındaki sükunet kaplıyor ortalığı. Telaş neşeyle geliyor, sessizlikle, fısıltıyla buluşuyor. Ön planda mutluluk kavanozları, bir şarap kadehi, dumanı tüten porselen bir demlik, yavaş ama düzensiz dönen bir yelkovan, sakın bir su yatağı, kilisenin asude cephesi... Arkada sürat teknesinin iç gıcıklayan köpükleri, gökyüzünden alçalan bir helikopterin insanı hipnotize eden gürültüsü, fırça darbelerinin dağılan renkleri, arzu ve şehvetin durmaksızın inen çıkışları, yükselen inişleri... Her daim yadsınamaz bir hareket var Bihter Yasemin Adalı'nın tablolarında, farklı katmanlarda, muhtelif şekillerde, başka başka etkileri olan hareketler.

Her şeyden önce sanatçının tuval karşısında ilk hareketi var. Yaratım süreci diyelim buna, ya da boş sayfanın yarattığı endişeyi kırmanın bir yolu, çok da farklı değil birbirinden. Karalamakla başlıyor, bilincin hemen altından darbelerle tuval yüzeyinde lekeler, renkler, rastlantısal - daha doğrusu bilinçli olarak rastlantısal - izler beliriyor. Başı sonu olmayan beyaz, keskin hamleler, renkli devinimlere kendini bırakıyor. Dışavurumun en saf, en hakiki hali. Haliyle de boşluklar, sessizlikler kalıyor; çığlıklarla saklama çay oynuyor sükunet. İçgözlem için ideal bir gerilim, bulunmaz bir atmosfer.

Voltaire'in Candide'i gibi kendi bahçesini yetiştirmek istiyor Bihter Yasemin Adalı. Bu dünyaca ünlü felsefi hikayenin başında Candide bir baronun şatafatlı şatosunda yaşayan genç bir adamdır. Saftır, tertemiz bir sayfadır. Eğitimci ve yol göstericisi Pangloss ahmaklık derecesinde, iflah olmaz bir iyimserdir, bir şekilde şatoda pek de bir şey yapmadan sürdürdükleri lüks hayatın savunucusudur. Ancak Candide aşık olduğu genç kadınla paylaştığı bir öpücük yüzünden şatodan atılır, dünyayı gezmeye koyulur. Yolculuklar, karşılaştığı insanlar, deneyimler, zorluklar Candide'e hayatı, ondan da ötesi kendini öğretir, onu içinde bulunduğu safane boşluktan kurtarır. Hikayenin sonunda Candide rastladığı bir derviş sayesinde Pangloss'un etkisinden kurtulur. Alçak gönüllü bir yaşam tarzı benimser ve kendi bahçesini yetiştirmeye koyulur.

« İnsan, içinde yaşamak istediği dünyanın tohumlarını, ancak iç dünyasının korunaklı alanında filizlendirebilir. Onları öncelikle dışarıdaki hayatta tutunabilecek fideler haline getirmesi gerekir. Henüz olmayan ama varlığına özlem duyulan niteliklerin, bazen içeride bir bahçede kültive etmek, yetiştirmekten başka çare yoktur. İtki bahçesinin tohumlarını yeşertmeyi, filizlendirip, budayıp, çiçeklendirip meyvelerini toplamayı istiyorum. Meyvelerini toplayınca da reçellerini yapıp tatlarına bakmayı. Bitkilerin farklı mevsimlerde türlü şekillerde ihtiyaçlarına yanıt verebilmek insanın iç dünyasında olan bitenin sorumluluğunu alabilmesini, sahip çıkabilmesini, bütünlüğün ve döngüsellüğün farkında yaşamasını mümkün kılar. »

-Bihter Yasemin Adalı

Candide'in ışığında bir yolculuk Bihter Yasemin Adalı'nın resme dönüşü. En derine doğru bir iniş dememesi, kendine ve kendi gerçeğini keşfe doğru bir seyir. Belki bilince biraz daha yakın, ama hala idin dizginlenemeyen heyecanı altında. Boşluklar yavaş yavaş dönüşmeye başlıyor, sessizlikten ziyade bir şiir, bir şarkı, hatta playlist beliriyor tuvalin yüzeyinde ve yavaş yavaş yeni bir katman, ikinci bir hareket alanı açılıyor. Kimi formlar beliriyor, hatta tablodan tabloya yineleniyor. Oval mesela. İster anne karnının güvenini, yumurtanın dönüşümünü çağırıştırın, isterse girdap olsun, içine alsın. Kırmızı bir balık için bir yaşam alanı olsun, ya da hapishane. Bir kavanozun kapağı ya da iştah açıcı bir yemek tabağı. Tabii ki bir saat. Döngünün, devamlı tekrar eden, bazen biraz değişen, bazen hiç değişmeyen hareketin altını çizmek için. Cinselliğin manzarasında olduğu gibi : önce arzu, yükseliş, sonra plato, arzunun dingin devamı, derken tepe noktası, orgazm ve sonunda baş dönmesi, çözülme, düşüş... Dört zamanlı bir manzara, tuvalden tuvale tekrarlanan bir motif. Bölük Pörçük Arzular'da net bir şekilde belirgin, Yarım Kalmış Arzular'da arkada kısmî, Gümüşlük'te imalı bir şekilde. Yükseliş, plato, doruk ve düşüş, yükseliş, plato, doruk ve düşüş... Dört adımlı bir dans, bir koreografinin nakaratı ya da ic dünyanın anahtarı hipnotik bir ritim. Güvenli, sakin ve huzurlu bir yerdesin, kendini bırakıyor, giderek gevşiyorsun, göz kapakların ağırlaşıyor, gözlerin yavaşça kapanıyor, şuurun arka kapısında sin artık, arzularla dolu düşler bahçesinin girişinde.

« Uyanışın diyalektik yapısı: anımsama ile uyanış arasında son derece sıkı bir bağ vardır. Çünkü uyanış, anımsamanın diyalektik bir Kopernik noktası niteliğindeki dönüşümüdür. Burada rüya görenin rüya dünyasının, uyanıkların dünyasına açıkça hazırlıklı bir dönüşümü söz konusudur. Bu fizyolojik olaya temel olan diyalektik şematizm için Çinliler, kendi masal ve hikaye edebiyatlarında en köktenci anlatımı bulmuşlardır. Tarihçiliğinin yeni diyalektiğinin yöntemi, tinsel düzeyde olmuş olanı, rüyaların hızı ve yoğunluğu ile yaşamayı öğretir; amaç, böylece şimdiki zamanda bir uyanıklar dünyası olarak yaşamayı sağlamaktır; son çözümlemede bütün rüyalar, bu dünya ile bağlantılıdır. »

Walter Benjamin, Pasajlar,
Yapı Kredi Yayınları, s. 267, Çeviren: Ahmet Cemal

Sinema bir rüyadır aslında. Bir gündüz düşü. Bile bile girdiğiniz karanlık tekinsiz bir salon. Tanımadığınız insanlar ve üzerinde pek de hakimiyetinizin olmadığı bir hikaye. Kendinizden bir şey de katarsınız, kendi hayallerinizi, hülyalarınızı, arzularınızı bulursunuz ekranda, akan filmin diyarına karışmış, filminden bir parça olmuş hatta. Film de aynen düş gibi kalıcıdır, bazen yüzeyde bazen derinlerde. Her sinema karesi bilinçaltınıza açılan bir yoldur, sadece bir değil, bin yoldur. Her kare bir filmidir. Yağlıboya, karakalem ya da pastel olsun, içinde zamanı barındıran her kare, bir de hikaye barındırır.

« Düşlemek, şiirsel/çağırışmsal mantığa sahip alternatif bir dünyada çeyrek irade ile eyleyiş. İradenin bir çeyreği bireyin bilincine, ikinci çeyreği bilinçdışına süpürülmüş geçmişe, üçüncü çeyreği geleceğe dönük arzularına ait. Dördüncü çeyrek ise, rüyaları sürprizli kılan ötekinin iradesine bağlıdır. Ötekiye kolektif bilinçdışının öğeleride diyebiliriz, ama öteki açtığı için kapıyı tırmalayan kediniz de olabilir. Kedinizin çıkardığı sesler, rüyanın içinde sizin imgelemimize yakın bir kılığa bürünecektir elbette, ama dışarıdan gelen sesin varlığı rüyanın gidişatına yön verecektir. Düşler şimdi, geçmiş, gelecek ve ötekinin iradesinin dört köşesinden durduğu bir tezgahta dokunuyor. Düşler, farklı iradeler bir biriyle karşı karşıya gelip bir bütün yarattığı için bu denli canlı ve haz dolu. »

-Bihter Yasemin Adalı

Hikaye de tıpkı hareket gibi zamanı ihtiva eder içinde. Zamanla, rüyalarla, arzuyla yazma sanatıdır sinema. Bir imgenin hareketlenmesi demektir, hareketli imgelerle hayal kurmak demektir. Christian Metz'in son derece büyük bir titizlikle analiz ettiği gibi sinema tekniğinde iki ana hareket imkanı var. İlki kurgu, yani zaman ve mekan birliği olsun olmasın farklı sahnelerin birbiri ardına eklenmesi, ikincisiyse kaydırma (traveling/trucking), pan, tilt ve zoom gibi kamera ya da objektifle elde edilen mekanik hareketler. Bihter Yasemin Adalı'nın İyi Hislerle Dolu Bir Kiler adlı sergisindeki eserlerde her ikisini de gözlemlemek mümkün.

Ailemin Genesis Hikayesi/Genesis of My Family, 2019, Tual Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 90 x 370 cm

Öncelikle iki ya da daha fazla tuvalin bir araya gelmesiyle oluşan poliptik eserleri düşünelim, mesela Bir Ailemin Genesis Hikayesi ya da Bölük Pörçük Arzular. Her ikisinde de farklı boyutlardaki tablolar bir bütün oluşturuyorlar, aynen sinemada farklı uzunluktaki planların birbirine basit kesmeyle (cut) eklenip bir sekans oluşturması gibi. Kişisel Hafıza ve Mitlerin İnşası adlı beş ayrı tuvalden oluşan eserde basit kesmenin yanı sıra, sanatçı sinemadaki zincirlemeye eşdeğer görebileceğimiz bir teknik kullanıyor. Kilisenin önündeki sahne zayıflayarak yerini mutfak sahnesine bırakıyor, en sağda « sürahi formunu andıran bir hazneyi dağın tepesinden rafa kaldırılmak üzereyken görüyoruz ». Aynı şekilde, Bölük Pörçük Arzular'daki kurgu, deneysel sinemanın sıklıkla yaptığı gibi farklı sahneleri zaman ve mekan birlikteliği olmaksızın birbirlerine zincirliyor. Olaylar ard arda gerçekleşmiyor, önce ve sonra, geçmiş ve gelecek birbirine karışıyor. Ya salt bir şimdideyiz, ya da başı sonu olmayan, hızlı çekime alınmış bir sahnede. Her halükarda, Bihter Yasemin Adalı'nın dünyası büyük çabalarla manasızca kontrol altına almaya çalıştığımız zaman kurgusunun işlemediği bir dünya. Sanatçı, resimleriyle zamanın akışına kısa devre yapıyor, birbiri ardına gerçekleşen olaylar serisini bozuyor, üst üste binen anlardan, tekrarlanan sürelerden, devreden dilimlerden oluşan farklı bir zaman akışı tahayyül ediyor. Aynen rüyalarda olduğu gibi farklı zamanlarda vuku bulduğunu düşündüğümüz olaylar aynı anda gerçekleşiyor, birbirinden uzak olduğunu bildiğimiz mekanlar yakınlaşıyor, sınırlar geçirgen hale geliyor.

Özlem Dolu Yüzler Duvarı beş tablodan oluşan bir seri. Sanatçı işlerinde sıklıkla tekrarladığı bazı figürleri bu sefer ön plana alıyor, adeta zoom yaparcasına onlara yaklaşıyor ve portrelerini yapıyor. Bir kavanoz ya da bir seramik demlik... Soyutlarcasına yaklaşmış bir göz, ya da kamera. Netlik neredeyse kaybolmuş, zoomun etkisiyle başlayan buğu, hülyanın giriş kapısı sanki. Dalıp en derinlere gidiyoruz. Uçsuz Bucaksız Arzular'daki hareketse daha farklı, sanki kamera şelaleler boyunca panonun soluna doğru ilerliyor, sinema diliyle travelling yani ileriye doğru kaydırma yapıyor. En sonda bir köprü ya da bir kapı, her halükarda bir geçiş. Belki yine rüyaya, belki yine kendine doğru. Kaydırmanın (traveling) oluş sebebi de bu, bir noktadan öteki noktaya, bir durumdan diğerine, bir açıdan başkasına geçit, pasaj oluşturmak.

« Eski Yunanistan'da insanlara, yeraltı dünyasına inen yerler gösterilirdi. Bizim uyanık bilincimiz de, yeraltına inen gizli geçitlerle, görünmeyen, ama dünyalara açılan kapılarla dolu bir ülkedir. Gündüzleri ayırdına varmaksızın buraların yanından geçip gideriz; ama uykuya dalar dalmaz, hızla, el yordamıyla bunları arayıp buluruz ve karanlık geçitlerde kayboluruz. Kentin binalardan oluşan labirenti, gündüzleri bilince benzer; pasajlar (yani geçmiş yaşamlarını sürdürmekte olan galeriler), gündüzleri kimseye belli etmeksizin caddelere açılır. Geceleri ise, bunların daha karmaşık nitelik taşıyan karanlıkları, bina kitlelerinin altında korkutucu bir netlikle belirginleşir; evine geç kalan yaya, onu bu dar geçitte bir yolculuk yapması için yöreklendirmediğimiz sürece, pasajların önünden hızla geçip gider. »

Walter Benjamin, Pasajlar,
Yapı Kredi Yayınları, s. 259, Çeviren: Ahmet Cemal

Ne mutlu ki Bihter Yasemin Adalı geçitleri görüyor ve gösteriyor, çekinmeden gündüz düşlerinden, gece rüyalarından büyüleyici bir dünyanın anahtarlarını çıkarıp, izleyiciye uzatıyor. Birbirinin içine geçmiş masallar var işlerinde, katman katman hikayeler, bir filmde diğerine geçiyor. Arada kendine dönüyor. Sinemaya çok yaklaşmakla birlikte ancak tuval üzerinde şekil bulan kurgu sergideki birçok eserin yapı taşı, ortak noktası.

Sinemanın özünde gerçeküstücü olduğunu savunan düşünür Ado Kyrou daha 1950'lerde, sinemanın hayat ve ölüm, gerçek ve hayal, yukarı ve aşağı gibi kavramların karşıt ya da çelişkili olarak kabul görmeyecekleri bir ruh haline erişmek için bir yol olduğunu yazıyordu. Yani sinema öyle bir zemin oluşturacaktır ki, birbirlerine tamamen zıt gibi algıladığımız kavramlar, geçmiş ve gelecek gibi mesela, gerçek ve rüya, gürültü ve sükunet, karşıtlıklarını, sınırlarını bırakacak, bir devamlılık içinde algılanacaklar. Biraz hayatın kendisinde olduğu gibi, bilincin hükmü altında birbirinden ayırdığımız ruh hallerinin birleştiğini düşünelim. Nasıl geçmiş ve gelecek algısı bilinçaltımızda birbirine karışıyorsa, ya da geçmiş dediğimiz birbirinden ayrı olaylar silsilesi, nasıl rüya esnasında birbirlerinin içine geçiyorsa, acı ve zevk aynı anda bir bedende var olabiliyorsa, ya da uzak ve yakın yer değiştirebiliyor, alt ve üstün arasında değil, aynı anda aşağıda ve yukarıda geçiriyorsak hayati,

Bihter Yasemin Adalı'nın eserleri de bu bütünlüğü görüntülüyor, görünür kılıyorlar. Resimlerinde jest kompozisyonla karşıt olmayı bırakıyor, zaman dilimleri bütünleşiyor, gerçek ve hayal aynı mutluluk kavanozlarında saklanıyor. Hafızanın ciddiyeti yumuşuyor, cinsellik başka bir deyişle arzu ciddiyet kazanıyor. Hatıra zevke karışıyor, otomatizma, jest, renk darbeleri, karalama, figür, çeper birer plastik argüman olmaktan çıkıp, keskin sınırlarını yitiriyor, birbirleriyle hemhal oluyorlar. Plastik bütünlük sanatçının kilerinde hayati bir bütünlük olarak karşımıza çıkıyor.

Marcel Duchamp'ın muzip ama düşündürücü işini hatırlıyor Bihter Yasemin Adalı. « Ampülün camı gibi kırıl-gan bir malzemenin içine Paris'in Havası'nda barınan zamanın ruhunun sığması fikri, bu denli hafif bir hazne-nin taşıyabilecek kudrette görülmesi. Gelip geçici olanı tutmaya çalışmak, imkansız ama Duchamp yaparsa olur mu? Ben de deneyebilir miyim? » Mutfak. İyi hislerle dolu sağlam cam kavanozlar, bu kavanozlarla dolu bir kiler. Hepsi kendiliğe doğru bir yolculuk, her yolculuk bir hikaye, her hikaye bir rüya, her rüya bir kendini bulma girişimi. Bilincin altıyla üstünü, sinemanın ekranıyla salonunu, içeriyle dışarıyı buluşturma denemesi.

Şimdi en zor karar uyanmakla uyanmamak arasında...

Sanat tarihçisi ve bağımsız küratör **Yekhan Pınarlıgil** Paris'te yaşıyor. Centre Pompidou'da video sanat tarihi, toplumsal cinsiyet ve globalleşen dünyada sanat gibi araştırma projelerini yürütüyor. İlk yüksek lisansını, plastik sanatlar, sinema, televizyon ve medya alanında « autofilmage », ikincisini müzecilik alanında, yeni medyaların korunması ve saklanması üzerine yaptı. Henüz savunmadığı doktorasını Sorbonne'da « Türkiye'de eleştirel görsel kültürün oluşması, sanatçıların normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı ürettikleri sivil çözümler 1997-2010 » başlığı altında yazdı.

2004-2008 Yılları arasında Paris Ulusal Sanat Tarihi Enstitüsü (INHA)'nde deneysel sinema ve video gösterimleri düzenledi. 2009 Sonrasında, farklı festival ve sanat merkezleri için hazırladığı programların yanı sıra, içlerinde « Etat d'âmes : une génération hors d'elle » (Paris Güzel Sanatlar Akademisi), « Turquie, et alors ! » (Centre Pompidou), Paris Fashion Week (Versus, Karşı Sanat), Hayal Pavyonu (Tü yap), Gizli Yüz (Elipsis) ya da Şahin Kaygun (Istanbul Modern) gibi sergilerin de bulunduğu bir çok etkinlik gerçekleştirdi.

Çalışmalarında, sanatın eleştirel gücü ve toplum yapısı içerisinde teşkil ettiği yer üzerine düşünen Yekhan Pınarlıgil, toplumun normalleştirme ve kontrol mekanizmalarına karşı sanatın ve sanatçıların getirdikleri çözümleri araştırıyor, sorguluyor.

***Painter's Words
On Her Creative Process and
The Semantic Mechanisms
of Her Recent Work***

**Sanatçının Yaraticı Süreci ve Resimlerindeki
Semantik İşleyiş Üzerine Sözleri**

In the early days of August 2020, just as my second child was turning three-months-old and five months into the pandemic, I had the sheer pleasure of having friends, artists and curators visit my home studio. My conversations with them helped me see the inherent processes in my growing body of work. With this piece of writing, I wish to share with you the reader, how and why I came to build this body of work in the spirit and light of my conversations with dear friends. (So, brace yourself for a rough landing into my personal sphere of experience and prepare for the existential rant and ramble ahead.)

The benefit of having a home studio is that your personal and artistic obsessions become truly enmeshed and what you really care about becomes obvious to the outsider eye. One of my most memorable guests was Nancy Atakan. While Nancy enjoyed the work, she commented on my collection of glass objects which lay all over the apartment, she said I must really love glass, that I must find a way to include glass in my work.

Yes, I do love glass. I love its luminosity, when light pours through. I love its transparency, I am fascinated with being able to see what resides inside. (This is probably why I became a psychotherapist in the first place.) And, I love vessels, that there is a such great variation in shape depending on purpose and style. When you group a bunch of vessels together, they form a family and achieve a unique type harmony. Forms first compete with each other and then complete each other, each with their idiosyncratic character.

The pantry, I keep inside the kitchen takes over a large wall, holds eighteen jars over three shelves. It is one of the most inspiring art installations I have ever seen. Does it make me strange if I say, I can stare at it for hours? There is a profound sense of satisfaction I feel, when I see all the staple foods lined up in jars. In fact, the image of these shelves and the containers it bears are the original inspiration for the title of my upcoming show: Pantry of Good Feelings.

During the initial months of lock downs and curfews, we all tapped into this survival instinct for stocking up. We cooked with whatever is there and enjoyed the limitedness and abundance thoroughly. As opposed to a few years ago, we are now all familiar with the pantry and highly aware of the pantry's significance for survival and making days go by.

Stocking up food reassures our primitive fears and doubts, on a cellular level we carry the inner knowledge that bypasses any rationale. Our ancestors who had experienced droughts passed down the good feeling of keeping plenty at our disposal and that memory has turned into a natural instinct, we are wired to collect and preserve.

Those who held onto the information on where the poisonousness berry or the steep cliff was did not go extinct, whereas the leaky containers who forgot did die and their offsprings did not survive. We retain information and stock experience with the self-preservation instinct: we remember to survive. As I look around the kitchen, living room, bathroom, all I see is glass canisters firmly holding onto their contents. They give me assurance that nothing will be left out and we will survive.

While it seems like the jars of flour and sugar are the only bearers of vital substances in the room, our bodies and our very existence are containers too. We are vessels of fat, organs, muscles, ligaments, bones, blood and lymph all wrapped tidily inside our flesh. Contrary to the common misperception that the storage of memories are localised inside the hippocampus, a specific region of the brain, memories are everywhere else. We simply do not hold all of our memories inside the crinkly surfaces of the soft tissues of our brain. Each and every cell of all the aforementioned tissues in our body hold memories, some generated by our own life experience and others we have inherited. This is because we live and learn with our bodies in movement in space. Kinaesthetic memories have a way of unraveling themselves when we move freely. The body unleashes its memories when given the freedom, the time and the space. Whether it is a whole body movement during a dance improvisation or the movement of your hand scribbling away on a piece of paper, images will appear as though they are rolling off your finger tips.

Ev ve Kadının Melezi/Hybrid of a Woman and a House, 2019 Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 60 x 120 cm

I also have this ridiculous feeling that, whatever I place in jars becomes candy. Candies hold bursts of intense flavour, bring cheer into mundane moments. They are little pick-me-ups when our mood is down, soothers that pacify our feelings of anxiety. Candies make children happy, they sure give our inner child comfort. But this is not to say, candies are not just for children, they exist so adults can have real conversations. Just like cartoons are not just for children, they are for adults so, parents can have sex in the morning. Even school, school is not for children, they are for adults. So that, parents can work to pay for school, Netflix and candy. And so we learnt during the pandemic, when there was no school, but there were loads of candy and cartoons.

*Wait! Wait, wait!
Who is blabbering this non-sense?*

*Pardon me, this is the fatigued mother in me ranting,
It's me trying to give myself some comic relief.*

Let's put this funny persona on mute. Or better yet, let's place her inside one of my jars and then, add the juice of all the frustrations of motherhood, and a bunch of your desires and longings-put-on-hold-till-God-knows-when for spice. Let's fasten the lid over them and see what happens.

*I bottle up my feelings, shelve my longings,
watch them curd and pickle, don't you?*

Hazne ve İnsanın Melezi/Hybrid of Man and Vessel, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 40 x 60 cm

Once you place a lid on something, it starts to build a culture of its own. Think of pickles, kombucha tea or kefir. I hate to tell you the pantry of good feelings is not solely filled with delightful memories, the preserves of the bitter, the salty and sour memories are also included. Vessels keep memories fresh; they are places where we can put away desire till the right moment (?!) comes. Are these painted vessels also capable of containing the toxic waste of life? If we put the burden of our frustrations in jars, could we clear them out of life so no one gets poisoned?

We live in an era where we are more likely to be killed by an ongoing cascade of stressful events and negative flashbacks from an abundant number of terrorising experience that have happened in the recent past; the anxiety caused by hyperreality, awareness of an endless list of probabilities. If not from either of these, we will die from the exhaustion from hyper-connectedness. It is overwhelming to re-member. And, so we seek and find refuge in oblivion. We teach ourselves to forget and numb ourselves at all costs.

Hence, it is time we need to train our mental faculties to hold onto the good feelings like contentment, delight and blissfulness, so that we become more capable of joy and hope. Relishing life with good feelings is just as significant for our survival. Good feelings are essential for us to thrive, renew and rebuild, so we may create a world that is more habitable.

And, that is why I built the pantry of good feelings.

Sarıç, Bardak, Silah/Cistern, Cup, Gun, 2019, Tuval Üzeri Yağlıboya, Oil On Canvas. 40 x 60 cm

2020 Yılı'nın Ağustos'unun ilk günlerinde, ikinci çocuğum üçüncü ayına, pandeminin beşinci ayına girerken, sanatçı ve kürator dostlarımla ziyaretleri ve sohbetlerimiz sayesinde yıl boyunca ürettiklerimle resimlerin barındırdığı düşünsel süreçler belirginleşmeye başladı. Bu metni o sohbetlerin barındırdığı spontan paylaşımın ruhuna sadık kalarak yazdım. Amacım, size İyi Hislerle Dolu Bir Kiler adını verdiğim 22 eserden oluşan gövdenin iç dünyasına açılan kapıları aralamak ve o imgelemde birlikte düşleyebilir hale gelmek.

İnsanın evinde atölyesinin olmasının güzelliği, belki de a kişisel ve sanatsal takıntılarının birbirinin içine geçiyor olması, aynı mekanda paylaştıkça gerçekten umursadığı mevzuların kristalize olması. Nelerin önem arz ettiği dışarıdan bakan göze hemen aşikar oluyor.

Atölyemin en aydınlatıcı ziyaretlerinden biri, Nancy Atakan'inkiydi. Ziyaretinde resimlerimden daha çok evin her tarafına yayılmış cam objeler gözüne çarptı ve camı işlerine katmanın mutlaka bir yolunu bulmalısın dedi ve sordu:

'Bu resimden bütün boyları çıkarsan geriye ne kalır?'

Geçtiğimiz seneyi 40 küsür tuvale boya sürerek geçirdiğimden olsa gerek, bu soru ilk başta kulağımı tırmalıyor. 'Alışageldiğin malzemelerin dışında şeylerle yaratıcı sürece girdiğinde, bir şey kaybetmezsin, aksine senin sanatın için aslanan kendini gösterir, biliyorsun değil mi? Malzemelerini değiştirmek, sanatsal sürecinde neyin esas olduğunu anlamak için aslında iyi bir test. Bir malzemeye takılma, bir üslûbe takılma. Bir malzemeye takılma, bir üslûbe takılma.' diye zihnimde yankılanıyor öğütleri.

Ve.. Ertesi günün yol heyecanıyla henüz uyku tutmamışken gözlerimi, Foça'da bizi bekleyen koleksiyonerim Jak İçöz ve ailesi için atölyeden taze bir şey götürmek isterken yanımda, kendimi nerede bulsam beğenirsiniz?

Mutfak tezgahının önüne dikilmiş, elimde kaşık resim yapıyorum. (Mecazi mutfak eylemlerini içeren resimlerden birinin içinde, performans halindeyim.) Mikrodalgada eritip renklendirdiğim sabun bazını bir kaseye doldurup, kaşık ile içindeki renkle ışıldayan sıvıyı silikon kalıbın içine savuruyorum. Likit sabun kısa bir süre içinde donuyor ve saydamlığını koruyor. İçinden ışık geçtikçe, bir vitray camı gibi parlıyor. Farklı renkte saydam renk katmanları birbirlerinin üzerine yerleşiyor.

Gözüme beliren ilk şey ise, gök ile yeri birbirine kavuşturan ve aynı zamanda onları birbirinden ayıran bir aşağı bir yukarı oynayan hareketli bir ufuk çizgisi. Yine karşımda dağlar ve tepelerle kendini gösteren manzara resmi. Sanıyorum, Nancy'nin testinin sonucu çıkıyor: Demek ki, hangi malzemeyi kullanırsam kullanayım önümde bir ufuk beliriyor, ortaya tuhaf bir manzara resmi çıkıyor. Manzaranın ortasında dağın yamacına iliştilmiş kübik beyaz sabun parçası beyaz bir ev gibi görünüyor.

Nancy Testinin Sonucu: Vadideki Beyaz Ev/ Result of The Nancy Test: A White House High in The Valley
Renkli Sabun Bazı ve Gliserinden Yapılmış Rölyef Heykel, Relief Sculpture, Glycerin and Colored Soap Base
8 x 4 x 8 cm

Daha önce de, küratör Pelin Uran atölye ziyaretinde 'Bunlar resim olmasaydı ne olurdu?' diye sormuştu. Bu sorusuyla, bu enerji resim şekline bürünmeseydi ne olur diye beni düşünmeye itiyordu. Ona yanıtım çok hızlı ve net olmuştu. Bu enerji resim olmadan önce içime sığmayan bir devinim, doğal olarak tabii ki dans/hareket yada performans olurdu. Çalışmaların büyüklüklerinden ve resimleri oluşturan jestürel darbelerden hareket etmekten hoşlanan birisi olduğumu sezmiş olabilirsiniz. 2000'li yılların başında henüz yolun başındayken, performans ve hareket sanatçısı olmak için kendimi hayli zorlamıştım. Ancak, tüm bu çabalayışa rağmen bedenimin koordinasyona direnişi bu sevdadan vazgeçmeme neden oldu. Ama, hareketle serbest doğaçlamalarım devam etti ve halen sanatsal pratiğimin bel kemiğini oluşturuyor, ancak estetik bir form olarak hareketin kendisinin değil, onun yan ürünü olan izin peşindeyim. Hareketten ize, izden imgeye ve bir çok kezde imgeli bir öyküye evrilen sanat yaratım sürecimi en çok rüya görmeye benzetiyorum ve her başladığım resimde sanki, rüyayı bıraktığım yerden görmeye devam ediyorum. Bu yüzden çoklu panellerle çalışıp, imgelerin diğer yanlarını, kenarlarını ve ötelerini görmek için tuvalerin yanına tuvaler koyarak ilerleyerek, bu sergide gördüğünüz panoramaları ve polytiptikleri oluşturuyorum.

Dansın izlerini bir karama olarak tuvalde bırakarak başlıyorum resme ve neredeyse hiç bir zaman önceden nereye varacağıma karar vermiyorum. Bu sürece 'furious scribbling' diyorum. Bu süreç, bir hayli sürrealist ve Dadaistlerin otomatik çizim sürecine fazlaca benziyor. Her biri önce kelimesiz bir devinim olarak başlıyor, ancak

bu çiğ enerjinin ürettiği hareketler ize bıraktıktan kısa bir süre sonra bir imgeye bürünüyor ve imgelere yanyana geldikçe birbirleriyle konuşup anlam ve anlatı üretmeye başlıyor. Ortaya çıkan anlatı, gündelik yaşamın ve topografik formların diliyle sanatsal sürecin başında sorduğum sorulara yanıt olan şiirler.

Söylediğim gibi Nancy'nin soruları ve öğütleri zihnimde yankı buluyor günlerce. Ben her ne kadar eklemeyi ve kalın bir doku oluşana kadar daha da eklemeyi sevsem de, eksiltmeyi içeren o soruya, - ' Bu resimlerden boyayı çıkarsam geriye ne kalır?' - yanıt buluyorum:

**Bu resimlerdeki tüm boyayı çıkarsam,
her birinden geriye bir şiir ve bir kavanoz kalır.**

Birbirlerine Şiir Okuyan Kavanozlar

Resim pratiğimin yanı sıra, şiir yazıyorum. Resmi yaparken ortaya çıkan imgelere bakıp, onların nerede, nasıl durduklarını, ne yaptıklarını not ediyorum. Hatta, bazen resimdeki farklı imgeler birbirlerine seslenseler neler söylerler diye düşünüp, not alırken, bir şiir kompoze oluveriyor. Başka zamanlarda ise, şiirler yaşadığım Expanded Sexual Response (aşkın cinsel doyum) deneyimlerinde dilime dolanan kelimeleri ve zihnimde beliren imgeleri kağıda döktüğümde yazılıveriyor. Bu şiirleri sergiye adını veren İyi Hislerle Dolu Bir Kiler isimli ses enstalasyonunda duyacaksınız. Raflarda yanyana dizili kavanozlar, taşlama yapan aşıklar gibi birbirlerine şiir söylüyorlar. İyi hislerle dolu bir kiler yaşamın ilham ve haz dolu anlarında yazılagelmiş şiirlerin deposu.

İyi hislerle dolu bir kiler, neye benzer, içinde neleri barındırır? Sizin yaşamınızın doruk deneyimlerinde kendi kendinize fısıldadığınız seslerden oluşan bir hafıza olsaydı, tekrar tekrar dinlemek ister miydiniz?

İyi Hislerle Dolu Bir Kiler / Birbirlerine Şiir Okuyan Kavanozlar/Pantry of Good Feelings, 2020
Boyanmış Mutfak Eşyaları İçine Ses Yerleştrimesi, Sound Installation inside Found Objects. 135 x 135 x 70 cm

Our dark blues and blacks
Have blended.
We are one ocean now.
Two sheets made of raffles and waves
Lying atop each other
Making the deep deeper.

*Lacivertlerim siyahların
Birbirine karıştılar artık.
Üstüste uzanmış
Tek bir okyanusuz artık
iki kıvrımlı, dalgalı levha
derinleri derinleştiren.*

Sanatçı Hakkında:

Fluxus Dönemi sanatçılarından aldığı ilhamla, Mimar Sinan Üniversitesi, Güzel Sanatlar Fakültesi, Resim Bölümü'nde başladığı sanat eğitimine, intermedia, performans ve video alanında devam etmeye karar veren Bihter Yasemin Adalı, dans, interaktif teknoloji, mimarlık tarihi, psikoloji ve resime odaklanarak State University of New York, Purchase College'da tamamladı. Eğitimi boyunca tasarladığı projelerde kurduğu disiplinlerarası bağlar, ona çizim ve resme dair farklı bir bakış açısı kazandı. 2006'da Purchase College'dan mezun olduktan sonra, hem sanat ve sanat terapisi alanına ilgisinin üzerine yoğunlaştı. Kronik psikiyatri ve kanser hastalarının sanatın iyileştirici gücünden faydalandığı Sara's Center'da ve Memorial Sloan-Kettering Kanser Hastanesi'nde çalıştı. 2007'de Post-modern dansın öncülerinden Anna Halprin ve Soto G. Hoffman ile Tamalpa Institute Sanat Terapisi eğitimini tamamlarken tanıştı. Takip eden yıllarda, performans becerilerini ve disiplinlerarası çalışmalara çerçeve sunan Lawrence Halprin tarafından geliştirilen RSVP Döngüleri sürecini öğrendi ve bu yöntemle bir çok kolaborasi gerçekleştirdi.

2008 Yılında Reginald Marsh and Felicia Meyers Marsh bursunu kazandı ve iki yıl süreyle, Art Students' League of New York'ta resim sanatı ile heykel arasındaki ara alanda iş üreten Bruce Dorfman ve Charles Hinman'ın atölyelerine katıldı. 2008-2011 Yılları arasında New York'ta bir çok grup sergisine resim ve video eserleriyle katıldı.

2011'de İstanbul'a dönüşünün ardından, ağırlıklı olarak sanat psikoterapisi alanındaki çalışmalarına odaklandı. Kendi özel pratiğinin yanı sıra, Türkiye'de henüz gelişmekte olan bu alanın mesleki örgütlenme ve eğitim geliştirme süreçlerine liderlik etti.

2018'de yeniden kendi sanatsal pratiğine odaklanmaya karar verdi ve atölyesini kurdu. Ürettiği poliptik 'Dağların, Tepelerin ve Mutfak Eşyalarının Cinselliği' adlı eser 2019'de Mamut Art Projects seçkinde yer aldı. Sanatçı halen İstanbul'da yaşamakta, eş zamanlı olarak sanat psikoterapisi ve atölye pratiğini sürdürmektedir.

Artist's Biography

Inspired by the works of Fluxus Artists, Bihter Yasemin Adalı left the Painting Program at the School of Fine Arts in Mimar Sinan University in 2003 to focus on interdisciplinary art at the School of Art and Design at the State University of New York at Purchase where she designed her own course work combining the study of drawing/painting, dance, history of art and architecture, psychology with new media. Through such cross overs, she rediscovered drawing/painting as a performative process that not only simultaneously generates line, movement and sound, but also narratives; that the process of drawing/painting is akin to the entry of an archeological site, an initiation into excavating the psyche through a visitation into the personal and collective unconscious. Much like the free-association of Freudian psychoanalysts and the active imagination process of Jungians, the act of drawing/painting results in the spontaneous rise of symbolic imagery belonging to an invisible inner space. When these images are embodied and enacted during performance, the invisible inner space is made visible, the manifold of hidden meanings are uncovered.

Upon graduation from Purchase, Adalı continued her pursuit of bringing images to life through her training at Tamalpa Institute in California, where she had the great fortune to study with postmodern dance pioneers Anna Halprin and Soto G. Hoffman. Here, besides from receiving immersive training towards becoming an expressive art therapist, Bihter Yasemin Adalı developed her presence as performer, honed her skills in structuring cross disciplinary collaborations and most importantly, she deepened her understanding of art as an integrative force.

Through her study of the Tamalpa Life-Art process, she discovered art as a way of connecting the fragments of the self, repairing the broken bridges between mind and body, the individual and the community, human and the earth through phenomenal practices like art in the environment and community art.

The inner landscapes: the poetic spaces that reside within our minds and bodies, the overarching theme of Bihter Yasemin Adalı's art is depicted in 'Sexuality of Mountains, Hills and Other Household Objects' (2018) multi-panel landscape paintings and her performance based works, which she has created in collaboration with artists coming from diverse backgrounds since 2005.

Bihter Yasemin Adalı pursues a dual career as an artist and an art therapist in private practice since her return home to İstanbul in 2011.

SOLO EXHIBITIONS

2020 Pantry of Good Feelings, Galeri Miz / Teşvikiye, Istanbul, Turkey

GROUP ART EXHIBITIONS

2019 Homo Historicus - Homo Projectus, Organised by the International Association of Art. Istanbul, Turkey

2019 Mamut Art Project 2019, Juried Art Exhibition for New and Upcoming Artists, Istanbul, Turkey

2010 Fall Benefit Exhibition, Chelsea Art Museum, New York, NY

2009 Grant Winner's Exhibit, Phyllis Harriman Mason Gallery, New York, NY

2006 Why We Gather, Times Square Lobby Gallery, New York, NY

2006 State University of New York Spring 2006 Art Show, Plaza Gallery, Albany, NY

2002 Fairy Tales and Palaces, Istanbul Archeology Museum, Turkey

2001 Blooming Grooving Lasting Culture & Civilization, Istanbul Archeology Museum, Turkey

COLLABORATIVE PERFORMANCE / VIDEO WORK

2010 Table, Video, 17', Ill. International Dance Camera Festival, Istanbul, Turkey

2010 I came here on the back of a spider, Performance with Video in collaboration with Korhan Başaran, Cesare Papetti, Katie Griffler and Sarah Divi, Rogue Space Chelsea, New York, NY

2010 Spider, Performance with Video in collaboration with Korhan Başaran, Cesare Papetti, Katie Griffler and Sarah Divi, The Rover Soho, New York, NY

2010 Table, Video Installation, in collaboration with Jon Niborg Speier, Korhan Başaran and İlke Akçasoğlu Space Womb Contemporary Art Gallery, Long Island City, NY

2010 Table, Video Installation in collaboration with Jon Niborg Speier, Korhan Başaran and İlke Akçasoğlu Phyllis Harriman Mason Gallery, New York, NY

2010 Daughters of Aesclepius, Silent Video in collaboration with Jon Niborg Speier and Emily Quant Phyllis Harriman Mason Gallery, New York, NY

2008 Taxi, Performance in collaboration with Eve Chalom and Phillipe Treuille, Gershwin Hotel, New York, NY

2005 Myth of Narcissus: Story of Scorpio, Performance with Interactive Media

PUBLICATIONS:

2013 Psikeart Magazine, Issue. 26, Art Publishing House, Istanbul, Turkey

2008 Book Cover Art, Ecology of Fragmented Landscapes, Sharon K. Collinge, Johns Hopkins University Press, Baltimore, MD

AWARDS AND RECOGNITIONS:

2009 Reginald Marsh and Felicia Meyers Marsh Scholarship, Arts Students League of New York, NY

2009 Scholarship awarded by Center for the Arts in Healthcare, University of Florida, Gainesville, FL

2006 Scholarship awarded by the School of Art+Design, Purchase College, S.U.N.Y., Purchase, NY

2003 Presidential Scholarship, Purchase College, S.U.N.Y., Purchase, NY

Temizle!/Clean it up!
Renkli Sabun Bazı ve Kağıt ile Karışık Teknik Heykel
Mixed Media Sculpture with Glycerine, Colored Soap Base and Paper
8 x 5,5 x 2 cm

Medeniyet Ölçüsü/Measure of Civilization
Renkli Sabun Bazı, Ahşap Mezura ve Kağıt ile Karışık Teknik Heykel
Mixed Media Sculpture with Glycerine, Colored Soap Base, Paper and Other Found Objects. 8 x 4 x 8 cm

Bihter Yasemin ADALI

İyi Hislerle Dolu Bir Kiler
Pantry of Good Feelings

Galeri Direktörü Gallery Director
Ayşegül Arayıcı

Galeri Koordinatörü Gallery Coordinator
Evrım Vurdu

Katalog Metni Catalog Text
Bihter Yasemin Adalı

Fotoğraf Photograph
FGStadyo.com
Hüseyin ATIŞ

Baskı Print
Ultra Grafik Matbaa
Sertifika No: 29195
www.ultramatbaa.com

Baskı Tarihi Printing Date
EKİM 2020

@instagram.com/bihteryaseminadalipaints

Bu katalog 14 Ekim 2020 - 14 Kasım 2020 tarihleri arasında, Galeri/Miz'de düzenlenen Bihter Yasemin Adalı "İyi Hislerle Dolu Bir Kiler" adlı sergi için 500 adet basılmıştır.

500 copies of this catalogue were printed for the exhibition Bihter Yasemin ADALI "Pantry of Good Feelings" in Galeri/Miz between 14 October 2020 - 14 November 2020.

GALERi / **Miz**

T +90.212.241 76 66
F +90.212.241 73 89
info@galerimiz.com
www.galerimiz.com

TEŞEKKÜRLER

Ayşegül Arayıcı
Cem Öztüfekçi
Gül Ilgaz
Hakkı Kurtuluş
Hüseyin Atış
Lale Yıldır
Merve Çağlar
Nancy Atakan
Pelin Uran
Yekhan Pınarlıgil

GALERi/MiZ